

Dagboek 14
4 november 2018

Het is stil nadat de groep is vertrokken naar Nederland. Na een week of vier uit de koffer geleefd te hebben en gereisd van hotel naar hotel gaan we weer naar onze eigen kamer in het Spien kantoor in Phnom Penh. Tijd om bij te komen van een paar intensieve weken, maar dankbaar dat alles goed is gegaan en we mensen het werk van Spien en De Brug mochten laten zien. Tijd om e-mails te beantwoorden, foto's te archiveren en uit te rusten.

Een zondag in Phnom Penh of waar ook in Cambodja verschilt niet veel van andere dagen van de week. Behalve de scholen en de grotere kantoren, die gesloten zijn, gaat alles zijn gewone gang. Markten en winkels worden druk bezocht, het is business as usual.

Gerjan en Raksmeij halen ons zondagmorgen op voor een kerkdienst van de Phnom Penh Church of Christ. De dienst is voornamelijk in het Khmer maar wordt simultaan vertaald. We krijgen een koptelefoontje waar we een

Engelse vertaling horen van alles wat er wordt gezegd.

Opvallend is dat hier heel veel jongeren zijn, die heel enthousiast mee doen en meezingen.

De preek gaat over Maleachi 3:10: *“Breng het hele tiende deel naar de voorraadkamer, zodat er voldoende voedsel zal zijn in mijn tempel. Probeer het toch eens, moedigt de HERE van de hemelse legers aan, dan zult u zien dat Ik de vensters van de hemel zal openen en een stroom van zegen over u zal uitstorten.”* Het gaat over geven met als doel God altijd de eerste plaats te geven. En dan zul je gezegend worden.

Door de simultane vertaling is de preek goed te volgen.

Na afloop van de dienst blijft iedereen nog even napraten met bekenden en vrienden. We maken kennis met diverse gemeenteleden.

Gerjan en Raksmeij hebben ons uitgenodigd voor de lunch in hun huis, waar ze sinds april dit jaar wonen.

We luisteren op onze kamer ook een dienst van onze eigen kerk in Heemse. En zo hebben we een mooie rustige zondag.

Maandag 5 november

Vanmorgen werken we op het Spien kantoor. We hebben gesprekken met Kuong en Sareth, de beide stafleden. Goed om alle werk wat op hen af komt weer eens onder de loep te nemen. Het is heel belangrijk om de administratie van een organisatie goed op orde te hebben, en gemotiveerde werknemers zijn daarvoor onmisbaar.

We zijn hier alweer bijna een maand, dus gaan we 's middags naar het visumkantoor om ons visum te verlengen. Gerjan brengt ons er naar toe, hij heeft inmiddels veel ervaring hiermee. We zijn er wel bijna de hele middag mee bezig, want hoewel het niet ver van ons kantoor is, staan we een hele poos stil in het verkeer. En het duurt ruim een week voor we ons paspoort met het nieuwe visum weer op kunnen halen.

Dinsdag 6 november

's Morgens werken we op het Spien kantoor. Veel werk dat nu nog in Nederland wordt gedaan, moet in de toekomst hier gebeuren, zoals het aanvragen van projecten bij Nederlandse donateurs. Ook de rapportages moeten vanuit het veld komen. We bereiden de nieuwe plannen voor 2019 voor. Eind deze week hebben we een bestuursvergadering en moeten er beslissingen worden genomen.

Twee weken geleden waren we in de kerk in Prey Chhor met de groep Nederlanders. Bijna aan het eind van de dienst werd er een gebedspunt aangedragen voor een lichamelijk gehandicapte man van 47 jaar oud. Hij woont bij zijn oude moeder van 78 jaar. Beiden zitten in het Spien programma omdat ze niet kunnen werken.

Moeder is zwak en kan haar zoon niet meer verzorgen. Deze man is geboren met een schisis, een hazenlip. Op latere leeftijd pas werd hij hier aan geopereerd, omdat er toen een organisatie was die de operatie voor hem kon betalen. Maar op de een of andere manier is er toen mis gegaan, en sindsdien kan hij niet meer lopen. Zijn benen zijn stokjes en hij kan zichzelf niet meer verplaatsen. Omdat zijn moeder onlangs in het ziekenhuis lag, ontfermden zich de burens over hem. Hij woont daar nu tijdelijk onder het huis en wordt goed verzorgd. Maar het wordt erg zwaar, hij kan bijvoorbeeld niet alleen naar de wc, die achter het huis staat. Elke keer moet hij worden gedragen.

Deze man die geen verstandelijke beperking heeft, is een blijmoedig christen. We ontmoetten hem al in 2014, toen kon hij nog met een tuk-tuk naar de kerk

worden gereden. Inmiddels is dat niet meer mogelijk.

Gemeenteleden gaan nu zondags naar hem toe om daar, bij de burens, een korte dienst te houden. Deze burens zijn geen christen, maar ontvangen de gemeenteleden gastvrij in hun huis.

De kerkleden maken zich zorgen dat de burens dit niet langer kunnen volhouden, als er geen hulp komt. En soms is die hulp heel simpel, maar voor arme mensen onbetaalbaar.

We gaan de stad in op zoek naar een rolstoel. Die zijn hier gewoon in de winkelstraat te koop. We zien zelfs rollators. We kopen een rolstoel die ook meteen een po-stoel is voor 75 dollar (!). De man kan zijn armen nog goed gebruiken en dus kan hij zichzelf in deze stoel verplaatsen. Komend weekend zullen we hem meenemen naar Prey Chhor en hem overhandigen.

Woensdag 7 november

Op deze dankdag voor gewas en arbeid rijden we naar het district Tram Kak, in de provincie Takeo, om een school te bezoeken. We hebben het verzoek gekregen om hier volgend jaar een extra school voor het voortgezet onderwijs te bouwen.

Het onderwijs systeem in Cambodja is anders dan in Nederland. Grade (klas) 1-6 is de basisschool, grade 7-9 is de secondary school, en grade 10-12 is de highschool.

Op deze school gaan leerlingen van grade 7-12 naar school. De school heeft maar liefst 1.081 leerlingen verdeeld over 21 klaslokalen, En volgend jaar zullen daar nog eens ruim 200 leerlingen bijkomen. Dat is gemiddeld meer dan 60 leerlingen per klas!

We worden ontvangen door de schoolcommissie, communeleider, en alle 12 dorpschouften uit de dorpen in de omtrek. Onder het genot van een kokosnoot krijgen we te horen hoe noodzakelijk een extra schoolgebouw is. We zien de hoopvolle gezichten, die dit onderstrepen.

Overvolle klassen

En we mogen de klassen doorlopen, en dan zien we inderdaad de overvolle klassen. In dit land waar ruim 40 jaar geleden tijdens Pol Pot alle onderwijs werd verboden, alle boeken en leermiddelen werden verbrand, zijn scholen enorm belangrijk. We maken een praatje met de kinderen die Engels spreken. We zien ook grote leeftijdsverschillen in dezelfde klas. Het hoofd van de school vertelt dat 70% van de leerlingen het eindexamen in grade 12 haalt.

Deze week nog gaan we met Spien overleggen over dit verzoek en we zullen zo spoedig mogelijk laten weten wat de uitkomst is.

De Spien vrijwilligers in deze commune laten ons nog een paar projecten zien en dan is het tijd voor de lunch.

Er zijn hier in de buurt heuvels, waarvan er één onlangs bekend is geworden doordat er maar liefst 84.000 Boeddha-beelden zullen worden geplaatst. Dit getal komt van het aantal woorden in de drie belangrijkste geschriften van Boeddha. De Spien vrijwilligers zijn hier nog niet eerder geweest. Ze willen er graag gaan kijken, en dus gaan we mee.

We beklimmen de 199 traptreden, geflankeerd door de beelden, naar de top van de heuvel, waar een enorme boeddha van maar liefst 10 meter hoog over het dal en de kleinere beelden zit uit te kijken.

Werknemers zijn overal druk bezig om nieuwe beelden te plaatsen en te verven, want er staan er nog 'maar' 20.000.

Voor 20 dollar kun je een beeld sponsoren en zo zorgen voor een beter leven na dit leven.

Nergens ter wereld zijn zoveel beelden bij elkaar als hier. Men hoopt hiermee de boeddhistische religie nieuw leven in te blazen en ook vooral de jongere generatie hiervoor te interesseren.

Het is ook meteen een toeristische trekpleister, want overal zijn kraampjes om eten te kopen en materialen om te offeren, wierook, lotusbloemen, etc.

Onwillekeurig denken we aan het gebod: Maak geen afgodsbeelden...

En kniel er niet voor neer....

84.000!

Bizar!